

Luzana Pospíšilová
ilustroval Drahomír Trslan

Kouřelná Vřída v muzeu

čte ní
pro
prv ňáč
ky

bambôok®

Luzana Pospíšilová
ilustroval Drahomír Trstán

Kouzelná Vřída v muzeu

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

Zuzana Pospíšilová

Kouzelná třída v muzeu

Vydalo nakladatelství Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400

www.grada.cz

jako svou 6950. publikaci

Ilustrace Drahomír Trst'án

Odpovědná redaktorka Helena Varšavská

Sazba a zlom Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 72

Vydání 1., 2018

Vytisklo TISK CENTRUM, s.r.o., Moravany

© Grada Publishing, a.s., 2018

Cover Illustration © Drahomír Trst'án

ISBN 978-80-247-1410-3 (ePub)

ISBN 978-80-247-1398-4 (pdf)

ISBN 978-80-271-0790-2 (print)

Obsah

Předmluva	7
Škola končí	9
Odměna za vysvědčení	13
Kde jen může být?	17
To snad není možné!	21
Překvapení	25
Bude to nejspíš parádní den!	29
Kouzelný bonbon	33
Opravdová sopka	37
Jak to jde?	41
Co je to uhlí?	45
V uhelném dole	49
V další místnosti	53
Hostina	57
Kde je náš poklad?	61
Stará mincovna	65
Na památku	69

Předmluva

Kdo by nechtěl zažít kouzelný rok v kouzelné třídě s kouzelnou paní učitelkou! Takové štěstí ale nemá každý. Děti, které v první třídě učila Jasmína Bílá, však zažily něco úžasného.

Jasmína Bílá totiž není jen obyčejná paní učitelka, Jasmína je víla. Víly ale nemohou být v našem světě napořád. Na konci školního roku se proto Jasmína musela se svou třídou rozloučit. Děti to velmi mrzelo. Nikdo si nedokázal představit další školní rok bez kouzelné paní učitelky. K jednomu setkání však nakonec přece jen došlo. A dokonce o prázdninách! Přečtěte si, co se přihodilo...

Škola končí

„Škoda že už se s Jasmínou nikdy neuvidíme,“ posteskla si Maruška cestou ze školy. Stejně jako její spolužáci z kouzelné třídy odcházela domů s vysvědčením v ruce a s kouzelným dárkem od víly Jasmíny. V tomto školním roce jdou tudy děti naposledy.

„To je nespravedlivé,“ smutnila Petříčka. Taky jí bylo líto, že se s milovanou vílou musela rozloučit.

„Třeba nás bude příští rok učit nějaká jiná víla,“ neztrácela naději Adélka.

Ostatní kamarádky jen pokrčily rameny. To nikdo z nich nevěděl.

Když došly k pekařství na rohu ulice, začaly se loučit. Každá z nich měla totiž namířeno jinam.

„Tak hezké prázdniny!“ popřála všem Petříčka.

„A uvidíme se během léta?“ zeptala se Adélka.

Obě kamarádky přikývly. Maruška se zamyslela a pak dodala: „A nezapomeňte na ty vstupenky do muzea!“

„No jo,“ plácla se do čela Petra. Málem zapomněla na to, že celá třída dostala zdarma vstupenku do muzea. Byla to odměna za to, že při výletě na hradě Strašníku našli poklad. Ten si ale nemohli nechat. Věnovali ho muzeu. Teď si ho znovu prohlédnou při prázdninové prohlídce.

„Je to na desátého července,“ připomněla Maruška.

„Já si myslím, že pro nás budou mít připravený nějaký program,“ přemýšlela nahlas Petra.

„To by bylo bezva,“ přikývla Adélka.

„Už se na to těším. Určitě to bude bezva!“ doufala Maruška. Taky přemýšlela o tom, jaké to asi bude. Pak vykulila oči. Něco ji totiž napadlo. „Holky, pamatujete si na to, jak nám ty lístky ředitel muzea rozdával?“

Adélka s Petříčkou přikývly, ale nechápaly, proč se Maruška ptá.

„Dostala ho přece i paní učitelka. Ona tu vstupenku má taky. A to znamená, že máme velkou šanci se s ní ještě aspoň jednou vidět.“

„No jo, máš pravdu,“ vzpomněla si Adélka.

„Tak to se tam těším dvojnásobně!“ zaradovala se Petra.

S tou skvělou zprávou se nakonec rozloučily.

Odměna za vysvědčení

Maruška konečně dorazila domů. Maminka s tatínkem už na ni čekali. Dnes odešli z práce dříve, aby mohli společně oslavit Maruščino první vysvědčení.

„Tak se pochlub,“ vybídl ji tatínek s úsměvem na tváři.

Maruška dělala, že netuší, o čem je řeč. Dobře věděla, že má tatínek na mysli vysvědčení. Hrála si ale na nechápavou.

„Dostala jsi ve škole takové to potvrzení, ne?“ zeptal se tatínek.

„Tatínek myslí vysvědčení,“ vysvětlila maminka.

Maruška šla dnes do školy bez aktovky, jenom s taškou. Měla v ní velkou krabici čokoládových bonbonů pro paní učitelku. Teď bylo v tašce jen vysvědčení. I tak ale Maruška dělala, že ho nemůže najít, aby tatínka napínala.

Maminka se tomu musela začít smát. Tatínek to nevydržel a přiskočil k Marušce, aby se do tašky podíval sám. Vyndal průhledné desky, ve kterých bylo vysvědčení uloženo, a s úsměvem si ho prohlížel. Vysvědčení bylo odshora dolů poseto samými jedničkami.

„Já to chci taky vidět!“ ozvala se maminka a snažila se tatínkovi nahlížet přes rameno. Moc se jí to nedařilo, protože tatínek byl opravdu vysoký.

Když se tatínek těch jedniček nabažil, předal vysvědčení mamince. Potom Marušku pohladil po vlasech a pochválil ji: „Paráda. To je hned vidět, že jsi moje chytrá holka.“

„A moje taky!“ přidala se maminka.

Maruška se jen usmívala.

„Musíme to pořádně oslavit,“ navrhla maminka a pak donesla z lednice krabici. Byly v ní malé marcipánové zákusky ve tvaru jedniček.

Nic podobného Maruška nikdy neviděla.
Maminka je nechala vyrobit na zakázku
v nedaleké cukrárně.

Když všechny jedničky snědli, čekalo Marušku
další překvapení. Dostala dvě krásné knížky.

„Na každý prázdninový měsíc máš jednu,“ řekl
tatínek.

„A pak pro tebe máme ještě něco,“ oznámila
Marušce maminka a ukázala jí tři vstupenky.
„Půjdeme do kina,“ dodala.

Maruška měla velikou radost. Do kina s oběma
rodiči se moc těšila.

Kde jen může být?

Lístky do kina Marušce připomněly vstupenku do muzea. Hned druhého dne se maminky zeptala, kde je.

„Jejda, tak na tu jsem už úplně zapomněla,“ přiznala se maminka.

„Nevíš, kde je ta vstupenka do muzea? Neviděl jsi ji?“ zeptala se tatínka. Ten jenom pokrčil rameny a pokračoval v práci. U jedné skříně se uvolnily dveře, a tak se to pokoušel opravit.

„Ale mami, to je hrozně důležité. Musím tam jít. Potřebuju ji najít!“ naléhala Maruška.

„Kde jenom může být?“ přemýšlela nahlas maminka. Přerovnála věci v šuplíku u pracovního stolu. Nahlédla do komody v předsíni. Zkontrolovala hromádku s letáky a časopisy. Dokonce se podívala i do nočního stolku. Všechno bylo marné.

„Ale já to nutně potřebuju,“ zoufala si Maruška.
„Neboj, určitě ji najdeme,“ utěšovala ji maminka.

„Myslím, že to je na desátého července, ale přesně to nevím. To už mi zbývá jenom devět dní,“ odpověděla Maruška s pláčem na krajíčku.

„No vidíš, to je ještě více než týden,“ snažila se ji povzbudit maminka.

Maruška začala s hledáním ve svém pokoji. Pustila se do velkého úklidu. Pečlivě brala do ruky každý papírek a rozhodovala se, jestli ho má někam uložit, nebo vyhodit. Dokonce i knížky v polici jednu po druhé prolistovala. Co kdyby byl lístek do muzea založený zrovna tam?

Večer byl Maruščin pokoj uklizený jako snad nikdy. Všechno se blýskalo a bylo vzorně urovnané, ale vstupenka do muzea pořád nikde.

Dalšího dne se společně s maminkou pustila do úklidu obývacího. Maminka měla radost, že jí

Maruška tak pomáhá. Moc si přála, aby ten lístek spolu našly. Den utekl jako voda a hledání bylo opět bez úspěchu.

Koncem týdne byl celý byt jako ze škatulky, ale Maruška měla velké trápení.

Vůbec netušila, že Adélka a Petříčka na tom byly podobně. Stejně jako všichni spolužáci ze třídy. Někteří na vstupenku dokonce úplně zapomněli. Jiní sice nezapomněli, ale neměli ani zdání, kde jejich lístek skončil.

